

POSTANOWIENIE

11 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

na posiedzeniu niejawnym 11 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa L.L.
przeciwko Z. spółce akcyjnej w G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Z. spółki akcyjnej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 7 lipca 2021 r., I AGa 161/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej Z. spółki akcyjnej w G. na rzecz powoda L.L. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana Z. spółka akcyjna w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 lipca 2021r., w sprawie o zapłatę z powództwa L.L., zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała oczywistą jej zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wyrażającą się w kwalifikowanym naruszeniu przez Sąd wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów prawa materialnego, jak i przepisów postępowania.

Powód wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne;
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów;
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W niniejszej sprawie podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na jej oczywistym uzasadnieniu (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, i z 29 września 2017 r., V CSK 162/17).

Skarżący nie wykazał oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przekonują ocenione przez niego jako kwalifikowane zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego.

Skarżący wywodzi, że sąd dokonał błędnych ustaleń co do braku skuteczności potrącenia wierzytelności wzajemnej z tytułu kar umownych wobec powoda z uwagi na fakt, że doszło do cesji wierzytelności objętej pozwem a więc powód nie miał legitymacji do jej dochodzenia oraz okoliczności, że pozwany nie dokonał potrącenia wobec powoda bowiem nie mógł tego zrobić, dokonał tego wobec nabywcy wierzytelności (art. 513 § k.c.). Nie można uznać, że skarga z tego powodu jest oczywiście uzasadniona. Kwestionuje ona ustalenia faktyczne, którymi Sąd Najwyższy jest związany. Po pierwsze, pozwany nie podnosił w toku procesu braku legitymacji czynnej powoda do dochodzenia roszczeń o wynagrodzenie objęte pozwem. Po wtóre, sąd nie uwzględnił zarzutu potrącenia nie dlatego, że uznał, że można było go realizować wobec powoda (cedenta) ale że wierzytelność z tytułu kar umownych zgłoszona do potrącenia nie została wykazana i wystraczająco skonkretyzowana (co do tytułu jej naliczenia i okoliczności za które przysługiwała) jak i nie zostało złożone oświadczenie materialnoprawne przez pozwanego o jej potrąceniu. Skarżący wystawił jedynie notę księgową która mogła być potrątowana jako wezwanie do zapłaty. Z ustaleń faktycznych nie wynika aby pozwany podniósł zarzut potrącenia, czy też dokonał potrącenia wobec nabywcy wierzytelności – cesjonariusza po uzyskaniu wiadomości o dokonaniu przelewu (art. 513 § 2 k.c.).

Nie można także uznać, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 321 § 1 w związku z art. 187 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. oraz art. 378 i art. 382 k.p.c.

W konkluzji nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz – co do kosztów postępowania – na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. Z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

(A.G.)

[ms]